

DIMECRES, 18 GENER 2012

OPINIÓ

LA VANGUARDIA 15

Jordi Pujol i Solel

Sanitat: precisions no tècniques

El dia 6 d'aquest mes *La Vanguardia* va publicar un article –de L.L. Duch i A. Chillón– titulat “El desgovern de la salut” molt crític amb el Govern de la Generalitat a propòsit de la política de reducció de la despesa sanitària que està aplicant. Normalment no em correspon sortir a defensar la política del Govern, però en aquest cas crec necessari fer-ho per dos motius.

L'un, perquè l'article fa referència a la meva persona, al que fou la meua política i fins i tot a la meua ideologia en contraposició a la del Govern actual i del presi-

dent Mas. I l'altre, perquè aquesta contraposició els autors la basen ideològicament en referents de significat cristià.

benestar a Europa del 1945 ençà ha estat l'obra d'aquests dos sectors. De manera desigual, això sí. Molt o del tot socialdemòcrata a Suècia, Dinamarca i a la Gran Bretanya. Molt o del tot socialcristià a Alemanya i Itàlia. Una barreja dels dos a Holanda, Bèlgica, Àustria, etcètera. I una barreja encara més complicada a França, del gaullisme al comunisme, passant per la democràcia cristiana i el socialisme.

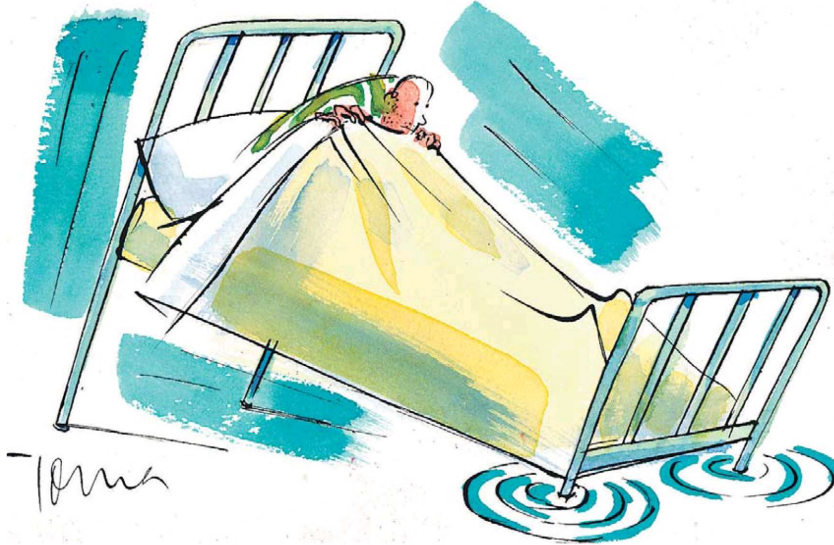
En el meu cas personal –i que se'm perdoni parlar de mi, però l'article que comento m'hi obliga– i en el cas de CDC hi ha encara alguns components més. Vull subratllar-ne un. No obstant que CDC

curar recuperar, però que no justifica l'alarmisme. I que en tot no es pot atribuir a una postura “elitista, deshumanitzadora i economicista”.

No és objecte d'aquest article l'anàlisi de la molt difícil situació financera del Govern. I menys encara de les causes d'això. Però n'hi hauria d'haver prou amb tenir en compte que aquest Govern ha estat molt a punt de no poder pagar les nòmines del mes de desembre. I que això l'obliga a comprimir la despesa en tots els àmbits. Sobretot en coses no imprescindibles, però també en sous i personal, en obra pública, en subvencions de tota mena, etcètera. També en serveis socials. I alguna cosa també en sanitat, que de molt és la partida més important del pressupost. I la que de molt aquí i arreu produeix més dèficit. I així ha de ser, perquè la salut és un bé i un dret de la màxima importància. Però no es pot evitar que la reducció general l'afecti.

Però, repetixo, no és l'objecte d'aquest article entrar en el detall de tot això. Entre altres coses perquè els ciutadans, etcètera. També en serveis socials. I alguna cosa també en sanitat, que de molt és la partida més important del pressupost. I la que de molt aquí i arreu produeix més dèficit. I així ha de ser, perquè la salut és un bé i un dret de la màxima importància. Però no es pot evitar que la reducció general l'afecti.

Però, repetixo, no és l'objecte d'aquest article entrar en el detall de tot això. Entre altres coses perquè els ciutadans

JOMA

Des de sempre CiU ha donat importància al tema de l'Estat de benestar i, particularment, a la sanitat

ticia i, en suma, contra l'herència de l'humanisme sencer”.

És veritat que jo he tingut, i tinc, influència del pensament socialcristià. I que crec que ara aquest pensament pot ser especialment útil. Això ha tingut la seva influència no ja, com és evident, en Convergència i Unió per la presència d'UDC, sinó també des del 1974, en la de CDC. També és veritat que jo personalment, i Convergència Democràtica de Catalunya, vàrem tenir una influència socialdemòcrata. Jo personalment, per exemple, em vaig fixar molt en Suècia. En molts aspectes, però especialment pel que fa a l'Estat de benestar. I a la política de sanitat.

I és que la construcció de l'Estat de

J. PUJOL I SOLEL, *expresident de la Generalitat*

El català i els Mossos

He deixat passar uns dies abans de fer l'article, primer per temperar la indignació que el fet m'havia provocat, i segon perquè estava segura que hi hauria alguna reacció dins dels Mossos i que no tothom estaria d'acord amb aquella reacció. Així ha estat i tant un sindicat –el de Polícies de Catalunya (SPC)– com un col·lectiu de policies hi han mostrat el seu rebuig. En concret he pogut llegir una “Declaració de compromís de Mossos d'Esquadra amb Catalunya” que comença amb la contundent frase: “Hem sentit, per primera vegada, ràbia i tristor de compartir professió i organització amb alguns companys del Cos de Mossos d'Esquadra”. La ràbia i la tristor es refereixen a la decisió de la UGT i CC.OO. d'usar el català com a municció contra el Govern en la seva lluita sindical. És a dir, l'amenaça que van llançar bo i assegurant que no parlarien en català com a protesta pel capteniment d'Interior respecte a les seves reivindicacions. I no només això, sinó que fins i tot varen rebre al president Mas amb la cançó *Que viva España*, en una nova demostració de

“Hem sentit ràbia i tristor de compartir professió amb alguns companys del Cos de Mossos d'Esquadra”

barbuix d'idees mal païdes i d'embolec mental. Però què els passa? I, sobretot, com se'ls acut una bestiesa com aquesta? Perquè és evident que no han fet cap esgarrapada a la conselleria –si aquesta era la intenció–, però han fet un seriós mal a la dignitat i a la imatge de tot el cos.

Anem a pams. Participo d'algunes de les reivindicacions dels Mossos, especialment les que tenen a veure amb la seguretat. No pot ser, per exemple, que els Mossos s'hagin de pagar les armilles antibales, perquè parlem d'una gent que està en primera línia de foc i es juga la vida perquè nosaltres puguem dormir tranquils. I altres reivindicacions també em semblen justes. Però barrejar una lluita sindical amb el català implica que no s'han entès unes quantes coses.

La primera, que el català no és patrimoni d'un partit, sinó de tots els catalans, de manera que l'atac és contra tots. O no ho creuen així CC.OO. i la UGT? Espero que sí, perquè aquests dos sindicats han estat sempre seriosos en la lluita a favor de l'idioma. Aleshores, què els ha passat? Segon, perquè els Mossos tenen el mandat estatutari de defensar els símbols de Catalunya i qualsevol menyspreu en aquest sentit els desqualifica. Com deia Joan Barril, a partir d'ara com lluitaran contra les agressions a aquests mateixos símbols? Tercer, perquè un gest com aquest recorda allò que Toni Soler va resumir molt bé: els que pegaven en castellà eren els grisos. I, finalment, perquè denota una manca de maduresa sindical preocupant en uns representants que han de defensar els interessos d'un cos tan sensible com és la policia nacional. En fi, esperem que hagi estat un groller error d'estratègia, perquè qualsevol altra opció significaria que alguns sindicats no tenen clara la dignitat dels símbols del país que defensen. I això seria gravíssim.

Printed and distributed by NewspaperDirect
www.newspaperdirect.com US/Can: 1.877.980.0040 Intern: 930.8354.6364
COPYRIGHT AND PROTECTED BY APPLICABLE LAW